

honza vojtišek
bezejmenná touha

2024

NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG

bezejmenná touha

Text © Honza Vojtíšek, 2023

Obálka © Michal Březina, 2023

Vnitřní ilustrace © SupRematis, 2023

Redakce: Marie Pospíšilová

Korektura: Zuzana Pallová

Sazba: Michal Březina

V textu je použit úryvek z:

Heinrich Heine: Píseň písní v překladu Otokara Fischera

Oscar Wilde: Lady Fuckingham v překladu Jakuba Kaifosze

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2024

Svatojanská 703, Velešín, 373 82

www.goldendog.cz

1. vydání

ISBN 978-80-88635-67-3 (PDF)

ISBN 978-80-88635-68-0 (ePub)

ISBN 978-80-88635-69-7 (MOBI)

*Věnuji tuto knihu Vám.
Vaším vnitřním pocitům a touhám.
Někde tam jsou, věřte mi.*

Poděkování

Tento román by nevznikl bez přispění několika lidí. Ti zasluhují upřímný projev díků.

Děkuji:

Martinu Štefkovi za pomoc s ověřováním detailů, překlad z angličtiny, komentování románu v průběhu jeho tvorby a v neposlední řadě za to, že tento román vydal.

Lucii Fialové za podnětné připomínky, nápady a inspiraci, Míče za pročtení a komentáře jedné z dějových linií a odpovědi na vtíravé otázky.

Karolíně Svěcené za pomoc s ověřováním detailů.

Danielu Gašpaříkovi za překlad do španělštiny.

Erice Eně Adamcové za betačtetbu a překlad do slovenštiny.

Lenny Ka a Ondřeji Kocábovi za betačtetbu.

Madle Pospíšilové Karasové za redakci textu.

Všem, kterým jsem pokládal nepříjemné a intimní otázky, za jejich odpovědi.

Všem, kteří mi jakkoliv pomohli, a já na ně na této stránce zapomněl.

Tobě, že otočíš na další stránku.

„Jsem člověk a nic lidského mi není cizí.“

(Terentius)

*„U ostatních živých tvorů je neznalost sebe sama
přirozená, ale u člověka je to nedostatek.“*

(Boetius)

„Jak tady žijete, vy všichni, kdo jste na světě?“

(George Sand)

Slunce uhnulo ke straně a stále se hemžící město se chystalo na nástup noci.

Ulicí spěchala baculatá žena, přeběhla silnici a zmizela ve vchodu, nad nímž se rozkládal zatím ještě nerozsvícený neon s názvem podniku NO NAME DESIRE. Žena dnes dostane dopis, který snad všechno změní. To, co v práci dosud přehlížela, teď uvidí jinak. Všechny ty projevy touhy, jimiž se návštěvníci klubu občas častují a ona je profesně přehlíží... Dnes si jich bude všímat, bude je vnímat, bude je vidět jinak. Všechny ty ruce... šmátrající, hladící, objevující, dobývající, tvarující, odhalující, mizějící za oblečením, laskající, předávající i beroucí... zatajené dechy a plněná přání.

Touha však nebude tuto noc uzavřená v podzemních prostorách klubu. Bude i za jeho zdmi, mimo vymezený čas a prostor.

Bude všude. Teď, tady, předtím, potom. Dnes i zítra.

Touha.

Ve vašem bytě, za jeho zdmi, v patře pod vámi, v protějším domku. Na ulici, v parku, autech, temných kinech, dokonce i na pracovištích. Nezastavitelná, snívá i naplňovaná.

V ostatních lidech, i ve vás samotných.

Touha.

Sněná. Přaná. Darovaná i očekávaná.

Neomezená, bezedná, bez hranic. Limitovaná jen dosahem lidské mysli, představivosti a vnímavosti. Odhodlanosti a přejícínosti.

Touha.

V pospíchající servírce, ve vás, v hrdinech našeho příběhu.

Touha.

Bezejmenná.

Pohovor

Roman Praš otevřel oči. Tahle prudká probuzení neměl rád, vždycky jej po nich bolela hlava. Prudce, ostře, nepříjemně. Naštěstí jen krátce. Cítil, že je doma sám, přesto natáhl ruku a zašátral za sebe. Její půlka postele byla prázdná. A chladná. Včera se vrátila až v osm večer. Krásně voněla, měla nové vlasy a jemu neuniklo, jak se jí úsměv vytratil z tváře, sotva vstoupila do obývacího pokoje. Zeptala se, co v práci, odpověděl a tím jejich konverzace skončila. Teď je – nataženou ruku přesunul nad noční stolek a zvedl mobil – za deset sedm a ona už je zase pryč. Dneska má volno, do práce nemusela. K bolesti se přidal smutek i nepatrná stopa ponížení. Tento nezvyklý pocit ho překvapil. Alespoň něco nového. Snažil se zhluboka dýchat, potlačit bolest. Dvakrát mrkl, ale každé sevření víček bolelo. Sakra. Pozvedl hlavu a zadíval se ke skříním. Zásuvka s jejím spodním prádlem zůstala pootevřená, vyčuhovaly z ní červené krajkové kalhotky. Tyhle neznal.

Sakra.

Shodil nohy z postele, seděl, dokud se mu v hlavě nepřestal přesypávat imaginární písek, a pak vstal. Zrcadlo na dveřích skříně odráželo jeho pohyby. Byl vysoký, dlouhé ruce a nohy, věkem již povadlá kůže, hrud' pokrytá šedými chlupy skoro až k pupku. Čelist posetá stejně zbarveným strništěm, ostrá brada, špičatý nos a zapadlé oči. Vlasy, z posledních sil držící blednoucí odstíny černé, teď lehce rozčuchané, běžně sčesané dozadu. Poslední dobou výrazně zhubl. Sváděl to na nepravidelnou stravu. Psychické příčiny si nepřipouštěl. Na svých padesát dva let nevypadal. Připadal si starší, i když to někteří z jeho okolí popírali.

Sehnul se, zastrčil ženiny kalhotky a zavřel zásuvku.

Vrátí se, řekl si v duchu. Vždycky se vrátí. Možná jen...

„Já vím,“ odpověděl odrazu v zrcadle a odešel do koupelny.

Navzdory prosperující firmě zůstali manželé Prašovi v bytě, v němž bydleli odnepaměti. Jen ho, jakmile to bylo možné, od města koupili a zrenovovali k obrazu svému. Olga, a vlastně ani on, se nechtěla starat o dům. Romanovi hodně času a energie požírala nejprve rozbíhající se, poté o své místo na trhu neustále bojující firma, Olga měla ráda svůj volný čas a jejich dcera brzy vyletěla z hnízda na studia do Prahy. Zůstali sami dva, shodli se, že jim byt stačí. Popravdě, nedokázal si teď ani představit, jak by spolu žili v mnohem větším prostoru, než byl jejich třípokojevý byt na okraji města. To by asi zhubl více a celé by to bylo mnohem tíživější. Možná spolu často nemluvili, ale alespoň ji viděl. V takhle malém bytě se nedalo zcela míjet.

V koupelně si do obličeje několikrát chrstl ledově studenou vodou, snažil se tupou bolest hlavy rozmasírovat, nakonec se rozhodl ji přeprat dvěma prášky. Vyčistil si zuby, oholil se, učesal, teple se oblékl a odešel z bytu. V práci ho dnes mimo jiné čekaly pohovory s adeptkami na místo sekretářky.

Roman Praš již od konce devadesátých let provozoval společně se svým kamarádem Arkem stavební firmu. Byly to vlastně firmy dvě – Roman měl na starosti zedníky, Arkadiusz Breszczewski elektrikáře a instalatéry – sídlily však v jednom domě a technicky vzato fungovaly a pracovaly společně. Jen každá na svůj vlastní účet. Sídlo obou firem tvořil přestavěný dvougenerační dům. Na pozemku domu bylo několik garáží na auta, v přízemí domu sklady na materiál, šatny a sprchy zaměstnanců, v patře měl Roman s Arkem každý svou kancelář a byly tam i dvě místnosti pro sekretářky, které propojovala společná kuchyň. Vnitřní schodiště ústilo do větší místnosti, v níž čekaly návštěvy a zákazníci, s vlastním venkovním vchodem a schody.

Zaparkoval na svém místě a vystoupil z auta. Konec října srážel listí ze stromů, vítr je rozhazoval po okolí a rozfoukával poslední teplé sluneční paprsky. Konkurz na sekretářku začínal v 9:00. Vždycky však jezdil do práce dřív. Měl rád ranní shon, muže nakládající materiál, auta odjíždějící na různé stavby. Do domu dnes netradičně vstoupil přízemím. Prošel kolem sprch, šatnou až přímo k převlékajícímu se muži, o pár let staršímu než on sám. Muž si zrovna nazouval pracovní boty. Na sobě měl zaprášené montérky, hnědý potrhaný pletený svetr a ošoupanou riflovou bekovku. Chyběl mu poslední článek levého malíčku a několik zubů.

Roman se zastavil těsně vedle něj a nohu si opřel o lavici.

„Zdravím, Karle. Já si vážím tvých zkušeností a schopností, ale jestli se ještě jednou na šichtě ožereš, tak se budeme muset rozloučit. A to věř, že bych nerad. Ale nedáš mi jinou možnost.“

„Vždyť se zase tak moc nestalo, pracovat jsem zvládl,“ odpověděl muž, aniž by se na něj podíval.

„Nestalo?!“ vyhrkl Roman hlasitě, až se po nich všichni ohlédli, byť moc dobře věděli, o čem spolu mluví. „Zvládl? Až tě propustím, můžeš jít dělat stand-up komika. Ty vole, vždyť jsi to okno vyboural o půl metru mimo plán!“

Karel sklonil hlavu. „No jo...“

„No jo, no jo,“ nedal se Roman. „Je to barák městského zastupitele, který nám odklepává zakázky. Co nám asi tak odklepne příště, když ví, že nám tu chlapi v práci chlastaj, a okno má tam, kde nechtěl? Mysli trochu.“

„Vždyť se to zazdilo.“

„To je taky tvé štěstí. I když bych si to moc růžově nemaloval, že by to nezjistil. Měl bych tě ten materiál nechat zaplatit.“

Karel se otočil ke skřínce a vytáhl z ní pracovní blůzu. Byla stejně zaprášená jako montérky a potrháná jako svetr. „No jo...“

„Ten materiál necháme být, ale kup si nové montérky, tohle z tebe brzy spadne,“ poplácal ho Roman po rameni, až se z Karla zvedl prach, a přešel ke schodům do patra.

Sotva opustil schodiště, přiskočila k němu, navzdory svému stavu pořád stejně mrštně a jaksí natěšeně, jeho sekretářka Mária Kašková. Roman nechápal, kde se v ní ona radost a nadšení bere, brzy mu však došlo, že je součástí její povahy. Měl lidi, které jejich práce baví, rád. Mária byla drobná hnědovláška s milým obličejem a narůstajícím těhotenským břískem. Měla na sobě volné béžové šaty ke kotníkům a červenou vestu. Roman si už dávno uvědomil, že ji nikdy neviděl v kalhotách. Vždycky nosila buď šaty, nebo sukně, obojí dlouhé. Netušil však, zda to byl její běžný styl, nebo si jen vzala k srdci, co jí při nástupu řekl. Právě za ni budou dnes hledat náhradu. S předstihem a včas, aby ji mohla Mária ještě zacvičit. Sekretářka v jeho firmě nezvedala jen telefony a vařila kafe, šlo o multifunkční pozici – účetnictví, výplaty, faktury za práci a zboží...

„Dobrý den. Chlapi právě odcházejú,“ informovala ho.

„Zdravím. Jo, viděl jsem. Jak to vypadá na Růženeckého?“

„Do konca týždňa by to malo byť hotové. A v Dosedelovej 15 majú pod domom starý veľký kryt a vraj ho môžeme využívať.“

Takže sa chlapi dohodli, že budú nastupovať, končiť a prezliekať sa priamo tam. Ušetrí to vraj čas.“

Zaujaté se na ni zadíval. „Kdo to bude kontrolovať?“

„Kábrt. Dala som mu na to aj dochádzkový zošit.“

„Tak to jo, ten je spoľahlivý. Šikovná,“ lehce jí přejel dlaní po rameni. „Na dnešek všetno pripraveno? Kafe, něco na zub...?“

„Áno, kávy je dost. Aj koláč som k nej upiekla.“

„Ale to jste měla něco koupit a nepřidělovat si práci.“

„Teraz sa doma nasedím dost, musím sa naučiť dajako sa zabaviť, tráviť čas.“

Pokývnul k jejímu břichu. „Malé vás zaměstná dost, věřte mi.“

„Ja viem, ale než sa narodí, ešte sa nejaký ten čas doma nasedím.“ Povzddechla si. „Keby ma len nechcel doktor poslať domov tak skoro...“

„Dobře,“ přikývl Roman. „Pak si to nafakturujte. Až skončí pohovory a odejde poslední uchazečka, případně uchazeč,“ pousmál se, „pokud se nějaký ukáže, tak běžte domů.“

„Ja by som ešte pripomenula ten pracovný obed dnes o 13:30 ohľadom sponzoringu, v Lesance s Petrem Kloudou, tým boxerom... zápasníkom... či ako sa ten šport volá. Nezapísala som si to.“

„MMA.“

„Prosím? Ako?“

„MMA, Mixed Martial Arts, smíšená bojová umění.“

„Aha,“ nejistě přikývla. „Ale tečie pri tom krv, to nie je nič pre mňa.“

To u porodu taky, napadlo ho, ale nahlas to neřekl. „Dobře, to si pamatuju. K tomu konkurzu. Uvádějte je postupně dovnitř, запиšte národné, obslužte a pak jděte domů, ano?“

„Ďakujem.“

„Není za co. Stejně tu pak už nebudu.“

Po těchto slovech zanechal Máriu na chodbě a vstoupil do kanceláře svého kolegy.

„Zdruvko mruvko,“ přivítal ho Arkadiusz. Byl to malý mužík s rozšiřující se pleší, podsaditou postavou a kulatým břichem. Pod očima mu visely velké pytle, dvě brady zakrývaly skoro celý krk, tvář brázdily vrásky. Člověk by nevěřil, že je mladší než Roman. Navzdory svému vzhledu a postavě byl však Breszczewski veselý mužík, v jeho očích se neustále blýskalo a tryskaly z nich paprsky energie. V jeho životním pohledu problémy neexistovaly. „Tak připraven na přehlídku?“

„Čau. Neříkej tomu tak, Arku. Hledáme sekretářku, administrativní pracovníci.“

„Jasně, jasně, vždyť jo,“ zvedl Arek omluvně ruce. „Opravdu chceš, abych byl u toho?“

„Jo, nechci to absolvovat sám. Vždyť víš, jak takové věci nemám rád. Nebudu vědět, co říkat. Na tohle jsi ty nejlepší.“

Arek vstal a obešel stůl. „Fajn, vybereme tu nejlepší kočičku.“

Roman zachoval vážnou tvář. „Ty jsi prostě strašný. Se divím, že máš čas na práci, že nelítáš po soudech.“

„Musíš v tom umět chodit.“

* * *

„Ty vole, to bylo něco,“ nadul Arek tváře a vyfoukl.

„No,“ pokrčil Roman rameny, „vlastně jo. Naprosto neschopná.“

„To bylo moc i na mě.“

Roman se zasmál. „Ale... Neříkej, že bys ji nebral?“

„Tak možná na stůl, určitě ne za stůl. Ale ma cyciki nie od parady.“

„Sexisto. Fakt nechápu, že tě na sebe nějaká nechá vůbec podívat, natož vlézt. A neříkej přede mnou slovo cyciki. Je to... odporné slovo. Nechutné.“

„Hele, sladouši, každéj nemůže být hodnej, citlivej, milej... hloupej,“ dodal Arek po chvíli.

Místo Romanovy odpovědi se ozvalo tiché zaklepaní, dveře se pootevřely a dovnitř pronikla Máriina hlava. „Môže ďalšia?“

„Ano, Maruško,“ pobídl jí Roman rukou.

Máriina tvář se roztáhla v úsměvu a zmizela.

„Maruško,“ zaculil se Arek.

„Hele, ty buď rád, že tvá předchozí sekretářka porodila až jedenáct měsíců po tom, co dala výpověď, ty Maruško.“

„To není fér.“

„Když tě tady přede všema naháněl její chlap, to bylo fér?“

„Duperele...“ mávl Arek rukou. „Jsi zlý a ošklivý. Měl bych před tebou ty holky varovat.“

Roman vybuchl smíchy, načež se otevřely dveře a dovnitř vstoupila další uchazečka. Snažil se utišit, ale nešlo to.

Žena se zastavila těsně za dveřmi. „Nemám...“ pronesla a ukázala rukou za sebe ke dveřím. „Nemám počkat za dveřmi?“

Slyšel, jak Arek hlasitě polkl.

„Ne,“ pokynul Roman rukou k židli. „Pojďte. To přejde. To jen...“ automaticky mávl k Arkovi. „Pojďte, posadte se.“

Byla vysoká, podle všeho hubená. Skoro celou ji zakrýval lehký tmavě šedý rozepnutý kabát. Pod ním měla černé šaty až ke kotníkům. Na nohou černé lodičky do špičky na masivním podpatku. Kolem krku přehozenou světle šedou šálu splývající přes hrudník skoro až ke kolenům. Romanovi se ta barevná kombinace líbila, seděla jí. Mezi šálou se blýskal lesklý šperk na dlouhém řetízku. V ruce držela černou kabelku s dlouhým uchem.

„Dobrý den,“ posadila se na židli.

Úsměv jí kolem očí a zdvižených koutků vehnal do tváře několik vrásek, které však zmizely, sotva obličej opět nabral neutrální výraz. Měla tmavě hnědé rovné vlasy sestřižené kolem krku, s pěšinkou na levé straně, část z nich zastrčené za ušima, aby jí nepadaly do tváře. Krátký nos s výraznou bambulkou na špičce, rovná ústa s nevýraznými rty, upravené obočí a pronikavě hnědé oči. Její pohled hladil a uklidňoval.

Arek znovu polkl, Romanovi došlo, že úvod je na něm.

„Dobrý den,“ pohlédl k papírům rozloženým před nimi na stole. „Jsem Roman Praš. Tohle je můj kolega, Arkadiusz Breszczewski.“ Roman si přímo lebedil ve vyslovování celého jména svého kamaráda, čímž ho přiváděl k šílenství. „Pracovat budete pro mě, on má svou sekretářku.“

Pozvedla obočí. „Vy jste...?“

„Makáme společně, ale v podstatě jako dvě samostatné firmy,“ odpověděl Arek.

„Aha,“ přikývla. „Linda Florentino.“

Roman rozhrnul papíry. „Linda Flore... Fio-“

„Florentino,“ napověděla mu. „Manžel má italské předky.“

„Přechylujete?“ zeptal se Roman, když našel její motivační dopis a životopis.

„Já ne, ale je mi to jedno. Jsem zvyklá.“

„Dobře,“ přikývl Roman. Podle papírů jí bylo čtyřicet čtyři let, ale on si při pohledu na ni připadal mnohem starší, než ve skutečnosti byl. Možná tak starý, jak se poslední dobou cítil.

Arek se k němu naklonil a nahlédl do papírů. „Proč chcete odejít ze své současné práce?“

Linda Florentino přehodila nohu přes nohu, srovnala šaty a pak si složila ruce do klína. „No, je to tam moc velké. Hodně lidí, pořádně je všechny ani neznáte. Šéfka je mladší než já a...“ zašklebila se, „neumí se s tím moc vypořádat.“ Oba muži se krátce zasmáli. „Občas je nepříjemná. No a tam mám ráda změnu.“

Zrovna tohle není místo, kde bych asi chtěla vydržet dlouho. I proto se mi zamlouvá vaše nabídka. Jak jsem zjistila, hledáte v podstatě spíše záskok za mateřskou. To mi vyhovuje.“

„Vám by opravdu nevadilo, kdybychom...“ nechal Roman otázku viset ve vzduchu.

„Mě pak propustili?“ dořekla za něj. „Budete-li se mnou spokojeni, necháte si mě tu tři čtyři roky, podle mého odhadu se,“ pokývla hlavou za sebe ke dveřím, za nimiž tušila těhotnou sekretářku, „ona do práce nepožene. A kdo ví? Třeba si mě tu necháte i potom. Třeba ne. Tak půjdu jinam. Práce je všude, když ji člověk chce. A změna je život.“

Roman pozvedl oči od papírů a zahleděl se na ženu. Tento přístup se mu zamlouval. U ostatních. Sám moc změny a nejistotu rád neměl. Ani v mládí, ve svém věku už vůbec.

I Arek si všiml, jak na něj její slova zapůsobila. „My jsme stavební firma. Vy teď,“ znovu nakoukl do papírů v Romanových rukou, „děláte spíše v IT firmě. To je docela rozdíl.“

„Tak já nejsem žádná IT specialistka ani stavařka. To je fakt. Ale ta práce, co dělám teď, a kterou nabízíte vy, je v podstatě stejná, jiná je jen, jak bych to řekla, terminologie.“

Roman se usklíbl. „Pravda. Tady to je občas jako u pana Lorence – cihly, sádra, písek, cement, ytong, trubky, tašky, roury, obkladačky, svářečky, kolena... Samé objednávky, faktury.“

Arek jeho vtip podle všeho nepochopil, neboť jeho tvář zůstala nehybná, ale Linda pobaveně přikývla a rozhlédla se kolem. „To je v pohodě, nastupuju do rozjeté firmy. Předpokládám, že už máte zaseté postupy a vzory formulářů. No a slang a technické parametry se naučím. To mě v práci vždycky bavilo. To objevování nového.“

„Teď práci máte,“ zvažněl Roman. „Kdy byste byla schopna nastoupit?“

Linda zvedla pravačku k hlavě. Rukáv kabátu se jí shrnul, odhalil tenké zápěstí s řetízkem. Podrbala se na bradě. „No. Pokud byste mě vzali a nehleděli na případná nedoporučení,“ u slova nedoporučení naznačila prsty uvozovky, „asi bych byla schopná zařídit, že bych mohla nastoupit v pondělí přespříští týden.“

„Vy byste...“ Roman pozvedl tázavě obočí.

„Jak jsem říkala, má šéfka je mladá. Dost často se řídí spíše emocemi než úsudkem, takže by mi nedalo moc práce přesvědčit ji, že mě chce propustit. Co nejdříve.“

„Tenhle přístup se mi líbí!“ vyhrkl Arek a uznale na Lindu ukázal.

„I kdyby ho aplikovala na tebe? Tvou firmu?“ srazil Roman jeho nadšení.

„No...“ Arek jen pomalu stáhl ruku zpět za stůl.

Romanovi však hlavou probleskla krátká myšlenka. Má zřejmě vybráno. A přesně to oznámil Arkovi, když Linda Florentino odešla.

„Co?“ vyhrkl Arek.

„Hele, já vím a chápu, že preferuješ krásu a mládí, ale mně jsou hezká tvář a ňadra dmoucí k ničemu, když nezvládnou tabulku v excelu a vyplnit fakturu. Hledám zaměstnankyni, ne modelku. Tahle teda nevypadá vůbec špatně, ale co je hlavní, podle všeho je schopná a umí si poradit. Slyšel jsi snad dneska od někoho jiného tak pohotové, srovnané a upřímné odpovědi? A navíc, líbí se i tobě, to nepopřeš. Moc dobře jsem slyšel, jak jsi polykal údivem.“

Arek dělal, jako by část Romanových slov neslyšel. „Takže končíme a,“ nakoukl do papírů, „ty dvě zbývající pošleme domů?“

„Ne,“ zavrtěl Roman hlavou. „Měli bychom se chovat profesionálně. Daly si nějakou práci s životopisy, motivačními dopisy a tak, tak bychom je měli vyslechnout. Ani jednomu z nás by se nelíbilo, kdybysme někde seděli dvě tři hodiny přede dveřma a pak nás poslali domů, aniž bychom šli dovnitř, nemyslíš? Vezmeme je ale rychle, podle papírů bych řekl, že nijak nepřekvapí.“

„Ty jsi hrozně měkkosrdcatý,“ popral se Breszczewski s komplikovaným slovem. „Nerad bych, abys na to jednou dojel.“

„Věnujme se práci, ano?“

„Przeżywasz to jak mrówka okres...“

* * *

Roman se nemýlil v tom, že dvě poslední uchazečky nepřekvapily. Vyslechli je, poděkovali za zájem, slíbili, že se ozvou, a propustili je. Poděkoval Arkovi za spolupráci a nechal ho jít – pravděpodobně někam na oběd. Zavolał si k sobě Márii, položil před ni papíry Lindy Florentino a poklepal na ně. „Zavolejte jí a domluvte se, kdy by mohla nastoupit a začít se zaučovat. Bude se vám líbit. Je chytrá a půjde jí to od ruky. Budete moct brzy odejít a věnovat se přípravě na malé.“

Hledá se Pán

Pavel Lukeš opatrně vytáhl klíč ze dveří a nakoukl do bytu. Byl tichý a temný, jen z ložnice škvírou přivřených dveří vycházelo světlo lampy. Pohlédl na hodinky. 22:37. Nejde zas tak pozdě. Protáhl se dveřmi a tiše je za sebou zavřel. Odložil klíče na dřevěný botník a přešel tmavou chodbou k ložnici.

Tiše zaklepal na pootevřené dveře a po chvilce čekání vstoupil.

Silvie ležela v posteli, na sobě lehký saténový župánek, těsně obepínající drobné tělo s decentními ženskými tvary obložené školními sešity. Krátké, takřka bílé vlasy měla ještě vlhké a tváře se jí nečekaně červenaly. Ta sprcha byla hodně horká, napadlo Pavla. Nikdy její způsob sprchování nechápal. Občas v žertu prohlášoval, že se Silvie chodí spíše vařit než sprchovat nebo koupat. Přirovnával ji k ještěrkám, které se také musí vyhřívat. Nikdy by svou domněnku nevyslovil nahlas, ale přišlo mu to logické. Silviino tělo bylo tak titěrné a hubené, že patrně nebylo schopno zadržovat teplo a musela jí být pořád zima. Nikdy si nestěžovala, ale brzy si všiml, jak se navléká a vyhledává teplejší prostředí. Neměl však s její postavou problém. Naopak, Silvie se mu líbila od prvního okamžiku, kdy ji zahlédl. Menší blondátá dívka s malými ňadry, sotva patrnými boky a jen lehkou oblinkou zadečku. Vážnější než dívky, na jaké byl zvyklý, s brýlemi a milou tichostí. Když zjistil, že studuje pedák, smál se, protože mu na učitelku seděla. Zároveň se jí vymykala. Silvie nebyla nijak přísná. Byla důrazná a vytrvalá, to ano, ale prakticky nezvyšovala hlas a nejednou působila dojmem, že nutně potřebuje obejmout. Nikdy nenařizovala nebo nepotřebovala někoho překřičet, prostě ho ukecala a přebila argumenty.

Byla jeho faktickým protikladem. Pavel byl živý, dokázal být výbušný a hlasitý; když se dobře bavil, byl slyšet široko daleko. V mládí uměl být hodně divoký a měl na co vzpomínat. Ve svých třiačtyřiceti se nezadržitelně blížil k metraku živé váhy, navzdory

běhání a nepravidelným návštěvám posilovny pořád přibýval na váze. Pavlovy stříbrné vlasy se málokdy poddávaly úpravě. Byl za ně rád. Jejich barva byla vždycky nejistá, šedivět začal již kolem pětadvaceti. Všem ostatním to připadalo hodně zvláštní. Bral to jako pozitivum. Ženám se barva jeho vlasů, zdá se, líbila. Dodávala mu dojem jakési serióznosti. Vážnosti. Ne že by toho nevyužíval. Při autogramiádách a autorských čteních mu to přihrávalo mnohem více milých úsměvů. Zdarma, bez námahy. Stejnou barvu mělo i sporé ochlupení na hrudi. O tom však věděla jen jeho žena. A pár výjimek.

„Tak jak bylo?“ usmála se Silvie, zavřela sešit a i s červenou propiskou ho odložila na pravou stranu postele. Už tam vystavěla pěknou hromádku. Drobná ňadra nadouvala látku županu, až ho zasvrběly dlaně. Jen je sevřít v prstech, promnout bradavku, zatnout nehty...

Pavel nevěřicně zavrtěl hlavou a uchichl se. „Ten klub je docela šílený. Nevím, co Marka napadlo, nás tam vzít. Ale je to docela v jeho duchu...”

„Marek, to je...?“

„Pošuk. Ale hlavně grafik. Dělá i digitální ilustrace a občas fotí. Obálka Rákosky je jeho.“

„Jo, ten... A co ten klub?“

„Neobyčejná hudba, zvláštní lidi, zajímavá atmosféra. Jmenuje se to...” Pavel svrástil obočí. „Počkej... takový zajímavý název to mělo... Jo, No Name Desire. Asi tam někdy umístím nějaký svůj příběh. Nejdřív jsme byli chvíli v kavárně, kde jsme měli sraz, a pak nás tam Marek odvedl.“

„A bavili jste se?“

„Jo, to jo. Klára, jako redaktorka, si přivedla nějakou kamarádku, byla s ní docela sranda. Vypadá na upjatou, ale má smysl pro humor. Marek se trochu rozvášnil, rychle se opil, ale to je taky úplně v jeho duchu... I ostatní se bavili. Zasloužili jsme si to, všem jsem to dlužil. Ta kniha má docela dobré výsledky, prodeje a recenze...”

„I ty můj malý De Sade,“ zatvářila se Silvie teatrálně.

„Zase nepřeháněj. Je to jen erotika... lechtivý thriller...” mávl stejně teatrálně rukou.

„Jen erotika může pro každého znamenat něco jiného. A sám vidíš, jaký úspěch to má.“

„Co Tina?“ změnil Pavel téma.

„Byla do devíti venku s Magdou. Asi se pohádaly nebo co, přišla nějak zaražená. Moc pak nevycházela z pokoje. Nachystala se do školy a řekla bych, že už asi spí. Ale zkus nakouknout...“

„Co ty?“ pokývl k haldě sešitů rozházených po posteli.

Odevzdaně rozpráhla ruce. „Koho by napadlo, že i učitelky mají domácí úkoly.“

„Dám sprchu a trochu jim ty sešity zválíme?“

Zasmála se. „Nech si to jako domácí úkol na ráno, jo? Už by se mi pak k těm sešitům nechtělo vracet.“

„Hm... Nebudu tě teda rušit a půjdu do pracovny. Vyřídím nějaké e-maily, projedu své profily a stránky. Víš jak, autor musí být v kontaktu se svými věrnými. Jen se převleču, jo?“

„Tak mi dej pusu. Asi půjdu za chvíli spát.“

Pokusení bylo veliké, ale aniž by se ženy dotkl, políbil ji, svlékl se, do ruky vzal kraťasy a triko a vyšel z ložnice. Cestou do koupelny se zastavil u dceřina pokojíčku a tiše zaklepal na dveře. Když nikdo neodpověděl, zaklepal ještě jednou, tiše napočítal do sedmi a pak pomalu otevřel.

Tinin pokojíček byl jen lehce osvětlen malou noční lampičkou do zásuvky. Tina si na ni zvykla a nehodlala se jí vzdát. Vysvětlovala to tím, že když jde v noci rozespalá na záchod, alespoň se o nic nepřerazí.

Pavel dovnitř nevstoupil, zůstal stát ve dveřích. Tina spala. Světle hnědé vlasy rozhozené po polštáři, obličej natočený ke zdi. Zpod peřiny jí vykukovala jen čerstvě oholená levá noha. Na vnitřní straně nad kotníkem ozdobená malým tetováním burunduka. Dovolili jí jedno malé k jejím sedmnáctým narozeninám. Tetování vypadalo čerstvě.

Pomalu se rozhlédl po pokoji. Smysl pro pořádek zdědila po Silvii. Zaujalo ho, jak všechny plyšáky, které nashromáždila v dětství, najednou postupně odsunula na skříň. V posteli už neměla ani jednoho. Teď to bylo čistě její území. Na čas... napadlo jej v duchu, ale rychle tu myšlenku zahnal. Kdo vůbec ví? Ještě před chvílí si hrála na pískovišti a učila se jezdit na kole. A teď je z ní... žena. Před týdnem ji zahlédl v parku u obchodu, jak se objímá a líbá s Magdou. Oběma rukama požívačně mačkala Magdiny půlky. Alespoň vkus má po něm, napadlo ho, když se tehdy pousmál, otočil a v klidu odešel domů. Ví o tom Silvie? To neměl tušení. On jí to ale říkat nebude. Až o tom bude chtít Tina mluvit a bude-li to nějak vážné, řekne jí to sama. Teď není vůbec proč si s tím dělat hlavu.

Po rychlé sprše se přesunul do pracovny, nejmenší místnosti jejich čtyřpokojového bytu. Nejprve psal v obýváku, ale když se jejich starší dcera Zdena osamostatnila a odstěhovala, přesunul si stůl, dvě police a hromadu knížek do Tinina původního pokojíčku, ji přesunuli do Zdenina a získal tak vlastní prostor.

Pavel psal vždycky. Začínal články do různých místních plátků a periodik, psal na zakázku, vypracovával různé práce. Chvilí copywriter, chvilí korektor, zpravodajec, přispěvatel. Když začínal, honil peníze, kde se dalo, ale vždycky se to točilo kolem psaného textu. Jednu chvíli psal oficiální články a tiskové zprávy pro Silvinu školu, do knižní podoby přepsal pět filmových scénářů. Občas něco přeložil ze španělštiny. Na zakázku romány, z vlastního popudu poezii. A pak začal vydávat vlastní knihy. Neuživil se tím dodnes, pořád musel pracovat ještě s jinými texty, ale každá další kniha a více a více čtenářů již přinášeli do jejich domácího rozpočtu výraznější část peněz. Jeho poslední román, silně erotický krimi thriller nazvaný Rákoska, slavil úspěch. Zřejmě se trefil do tepu doby, jak říkala jeho nakladatelka. Nebo se jen potvrdilo staré pravidlo, že sex prodává. A Pavla o sexu bavilo psát. Na autorských čteních a autogramiádách s úsměvem říkával, že při psaní erotiky si jeho představivost užívá nejvíce. Někteří muži v jeho věku si kupují červené sportáky, on píše.

Mělo to však i svou stinnou stránku. Větší úspěch, více čtenářů a fanoušků a těm je, obzvláště v dnešní době sociálních sítí a takřka intimního virtuálního spojení, kdy je možné nabýt dojmu, že člověk ze druhého konce světa bydlí hned vedle vás v bytě, třeba se věnovat. To Pavla moc nebavilo. Všechny ty Facebooky, Twittery, Instagramy a kdovíco ještě. Nabídli mu, že na to někoho najmou, ale to on nechtěl. Cítil by se hloupě. Raději tomu jednou za čas obětuje nějakou dobu, nebude to možná tak intenzivní, ale alespoň upřímné. Přínosnější, než kdyby za něj psal nějaký dvacetiletý student kdovíčeho. A tak jednou za čas, většinou jako pauzu mezi prací, nebo pozdě v noci, kdy už byl na psaní intelektuálně unavený, usedal k sociálním sítím a autorskému e-mailu, napsal něco vtipného, tu a tam s Tininou pomocí natočil krátké video a odpovídal na vybrané dotazy a zprávy. Striktně dodržoval soukromí své rodiny. Psal on a řešil jen to, co se týká autorství a psaní. Víc lidí zajímat nemusí.

Rozsvítil lampičku a zapnul pracovní notebook. Měl v něm jen textové soubory, hromadu hudby a jeden dva filmy na odreagování. Jinak nic. Lampička s monitorem osvětlily pracovnu tak akorát

k noční práci. Rozklikl hudební přehrávač a náhodně do něj přetáhl tři desky oblíbených Španělů Heroes del Silencio. Repráčky trochu ztišil, přesto zaplnila akustická kytara se zpěvným mužským hlasem jeho pracovnu.

Otevřel internetový prohlížeč a než naběhl, připojil k přístroji mobil. Už ho měl takřka vybitý. Několika kliky natáhl z mobilu do svého profilu fotku. Seděl na ní s Markem u stolu v No Name Desire a mezi nimi se nakláněla Klářina kamarádka. Klářina kamarádka... Jak že jí to Klára říkala? Hanče? Takže Hana. Hanka. Vybavil si tvář lemovanou rezavými vlasy. Chvilí se s Markem dohadovali, jestli je přírodní, nebo obarvená. Jednou se během večera zatvářila nádherně prosebně a jemu v tu chvíli proběhlo myslí, že by ji hrozně rád slyšel a viděl prosit reálně. Fotka byla veselá a oni rozesmátí. Zdálo se, že Marek hledí Hanče spíš do výstřihu než do obličeje, na stole se nakláněla nedopitá sklenice vína. Spadla na zem a rozlila obsah po podlaze jen chvíli poté, co Klára zmáčkla spoušť mobilu. „Tady máš dnešní propagaci,“ oznámila a fotku mu přeposlala na mobil. Získání povolení ke zveřejnění ostatních dvou aktérů záběru bylo už jen otázkou chvilky. Hana i Marek nad tím jen mávli rukou. *Dneska jsem váš zájem o Rákosku zapísl pracovním týmem. Děkuje!* – připsal k fotce a uložil to na profil. Pak projel lajky a komentáře, na některé odepsal, a nakonec zprávy.

Dnes byly jen dvě. Referentka místní knihovny jej zvala na vystoupení v rámci jejich týdenní akce s místními autory. Budou rádi, poctí-li jejich akci svou přítomností. Odepsal, ať mu na e-mail odešlou podrobnosti, hlavně časový harmonogram. Bude-li mít čas, s radostí se dostaví.

Povahu druhé zprávy odhadl již podle doprovodné profilové fotky a jména.

Popka Slezáčková

Dobrý den.

Ráda bych vám poděkovala za všechny vaše knihy, ale hlavně za tu poslední, Rákosku. Nemohla jsem se od ní odtrhnout. Je to poutavé, elektrizující, napínavé a pohlcující. Přitom žádný ženský čajíček. Je to drsné, občas až nemilosrdné, líbí se mi, že se kniha nepodbízí, jen předkládá to, co chce a jak to je. Z knihy je slyšet každá rána rákoskou. Její zpěv na lidské kůži... Jsem ráda, že v našem městě bydlí takový autor, že ho dokonce trochu znám. Je to, takové... příjemné. Těším se na vaši další knihu. Jen nevymněkňte... Ahoj.

Nevymněkněte... Nevymněkněte... Cítil, jak mu po zátylku přejel ostrý dráp. Zvláštní kombinace mrazení a ostré, pálivé bolesti se objevovala vždy, kdy tušení neznalosti převýšilo možnost překlepu. Profesí deformované myšlenky však rychle vytlačily myšlenky lidštější.

Dokonce ho trochu znám.

Popka.

Nahnul se k monitoru a zamžoural na miniaturní profilovku. Pak pohnul myší a najel kurzorem na jméno. To jméno... To jméno... Trvalo mu to, ale pak si vzpomněl. Na fotce chyběly brýle a holka dospěla. Ale už věděl. Všiml si, že je Popka on-line, a tak jí odepsal.

Aboj.

Děkuji za milou zprávu. Budu se snažit tě nezklamat. Nejmenuješ se náhodou Apolena?

Čau.

Já věděla, že si vzpomenete.

Apolena Slezáčková, již od raného dětství zkráceně Popka. Nikdo jí jinak neřekl. Kdo mohl tušit, že o pár let později se tak bude říkat přenosným elektronickým pokladnám na dráze a ona si s přezdívkou užije něco posměchu a o trochu více vtipkování? Malá buclatá holka ze sousedního paneláku, ještě než se přestěhovali sem do většího. Znal její rodiče, otec jezdil s taxíkem, matka šila.

Znovu přešel na její jméno a rozklikl si dívčín profil. Měla ho zajištěný, přesto bylo pár statusů a fotek veřejných. Popka měla postavu dávající najevo, že její nositelka bude mít problémy s kolísáním váhy. Jako dítě byla baculatá, pak se rychle vytáhla, těsně předtím než se odstěhovali, se zase začala obalovat. Teď Pavel zíral na žensky tvarovanou dvacetiletou rockerku s kulatým obličejem. Již v dětství měla silně vlnité vlasy. Přesně ten typ kudrlin, které můžete česat, jak chcete, ale stejně to není moc vidět, drží si tvar, jaký chtějí ony a ne vy. Nevýrazné oči. Brýle, které jí neustále sjížděly z malého nosu, na fotkách chyběly. Patrně přešla na kontaktní čočky, což podporovala jedna z fotek, kde měla pronikavě fialové zorničky. Statné boky, široká ramena, žádné tintítko.

Chvilku to trvalo, ale ta přezdívká mi byla hodně povědomá. Pěkně jsi vyrostla, za ty roky.

:-)

No, tomu se, zdá se, nikdo nevyhne. Páni, píšu si se spisovatelem...

Asi nic moc, co? Co táta s mámou?

Dobrý. Už je moc neotravuju. Ale jen nechte být. Vaše knihy vážně miluju. Máte zvláštní přístup k erotice. Obdivuju vaše erotické scény. Člověk to úplně prožívá, strhnete ho, jako by byl při tom. Máte cit pro detail, pro věci, které zachvějí. A v Rákosce... páni. Když tam Lucku svazují ve sklepe a švihají rákoskou... Úplně to ze mě dolovalo a rozechvívalo mé submisivní sklony. Cítila jsem každou ránu, kterou hrdinka utřžila. Cítila jsem se úplně podřízená. Je to zvláštní, ale jako bych byla na jejím místě. Chtěla jsem být podřízená. Vracím se k tomu znovu a znovu. Úplně jste mně odhalil. Je to bizarní, ale normálně mě to... no, však víte... Určitě vám to píšou i jiný holky nebo ženský :-).

Páni, jsem snad ještě opilej? zatřepal Pavel hlavou. Nepřekvapovalo by ho to. Poslední dobou mu stačilo alkoholu málo a déle ho vstřebával. Zkontroloval čas. 23:23. Opravdu si tady píšu s dvacítkou, kterou znám jako malou holčičku, o erotice a její submisivitě? Nespím?

Děkuji za pochvalu. Věř, že si toho vážím. Ale takové věci bys mi asi neměla psát :-).

Proč?

Těch důvodů je hned několik. Ale hlavně a za prvé, co když jsem si v knize moc nevymýšlel a jen dával průchod své dominance, a když se přede mnou nějaká žena vyzná ze submisivních sklonů... Víš jak? Ten pocit, touha ovládat. Co když je to stejné jako u tebe, jen z opačné strany?

Ty vole, co blbneš? Tohle bys neměl zase ty!

Jako že by jste...

Áááá... Ten její pravopis ho zabije. Bizarní, by jste... Co je to učí ve škole?

No, třeba :-) Ať už jsi tím myslela cokoliv...

*Uf, jsem se až zachvěla.
A to by byl problém?*

Cože? Opravdu to napsala? Tak jo, když už, holka, štouráš do mraveniště...

Čistě hypoteticky? Bydlíme ve stejném městě, je ti... Kolik? 20, 22? Mně bylo 43, mohl bych být tvým otcem. Známe se, znám tvé rodiče. Stačí? Je toho ale fakt hodně.

24. Mě by právě tohle na tom vzrušovalo. Dávalo by to celému vztahu zajímavý kontext. Už na té vaší autogramiádě nedávno jsem měla takový zvláštní pocit. Když jsem viděla vaše ruce, tak velké a silné...

Teď si vzpomněl. No ano... Autogramiáda v knihkupectví na Jižní. Tak dva měsíce zpátky. Ta dívka mu byla povědomá, ale neměl čas se tím zabývat. Podepsal se jí do knihy, ona poděkovala a na řadu přišla další.

Tak toho asi necháme, ne? Fakt bys takové věci neměla psát jen tak někomu.

Já to ale nepíšu jen tak někomu. Já to cítím. Opravdu to při té četbě cítím. A ne jen při ní. Už roky to vnímám a odhaluju kdesi uvnitř. Občas někoho záměrně hrozně naštvu a vyprovokuju, aby mi třeba jen vynadal. Sprostě, tvrdě, nemilosrdně. Urážel mě. Strašně se mi to líbí. Ráda bych někoho nasrala tak, aby mi jednu vrazil, ale lidi se dneska hrozně krotí a dávají si pozor. Takže takhle naštvu jenom otce.

Jako líbí se mi to, vzruší mě to, ale snad chápete, je to otec, já potřebuji Pána. Někoho, kdo kromě mocenského vztahu ke mně nebude mít žádný jiný vztah. Otcí je to pak vždycky líto a omlouvá se, tím to všechno zkazí. Z vás ta dominance jde cítit. Z vašich knih, i z vás samotného. Snažíte se být při autogramiádách milý, ale je to ve vás, to nepopřete.

Pavel třel oči na monitor a nevěřil svým očím. Dostal chuť na cigaretu. Odsunul se od stolu, otevřel šuplík a vsunul do něj ruku. Po chvíli chmatání jeho prsty narazily na sklo. Sedmička tuze-máku, jeho oblíbeného pracovního pití, byla již z poloviny prázdná. Asi byl ještě pořád opilý z klubu, ale v tuhle chvíli nechtěl vystřízlivět. Připadalo mu to šílené. Uvědomuje si ta holka, co a komu píše?

Baví tě to, takhle provokovat? Je to zábava?

Ne. Vůbec ne. Jen se mi trochu ulevilo, že si o tom můžu s někým popovídat. Když jsem svému poslednímu klukovi naznačila, že by mohl být tvrdší a případně mi jednu vrazit, v jeho obličeji jsem hned zahlédla, že je konec. A do dvou měsíců byl. Teď chodí s takovou husičkou, poskakuje kolem ní jako nadřžený pejsek. :-(Takový ten gaučový kundolízek, jestli víte, co myslím. A taky trochu doufám, že se chytnete :-)

Chytnu?

No, jako že by jste se mohl chytit. Sám jste přiznal, co jsem vycítila, že jste dominantní. Že byste mohl být můj Pán. Pokud by jste chtěl.

Pavel se zhluboka nadechl. „Do prdele,“ vydechl. Odšrouboval víčko lahve a notně si přihnul. Kdyby tohle napsal do románu, Klára mu to hodí na hlavu jako neuvěřitelnou a nerealistickou blbost.

Uvědomuješ si, holka, co mi to tady vlastně píšeš? Vždyť mě ale vůbec neznáš, my se vlastně neznáme. Viděli jsme se párkrát, když jsi byla dítě, a teď si spolu kolik... pár minut píšeme.

Místo psané odpovědi přišel gif. Smyčka několikavteřinového výřezu z filmu, na níž Anthony Anderson brečí schoulený na gauči. Pavla to rozesmálo. Až pak se objevila slova.

Je skoro půlnoc, ticho a tma, to se člověk odhodlá ke kdečemu.

Co můžu ztratit?

Říká se, že občas si člověk nejlépe pokecá s někým, koho vůbec nezná. S úplně neznámým člověkem. Padají veškeré zábrany, nemusí se vůbec přetvařovat a vymýšlet si, upravovat se, protože se ti dva pak nemusejí nikdy vůbec sejít. Chápete? A navíc, já vás znám. Vždycky jste mi byl sympatický. A i když se to nemusí zdát, vyzařuje z vás přirozená dominance. To nejde skrýt. Znáám vaše knihy. A neříkejte mi, že to v nich jsou všechno jen smyšlenky. Tomu neuvěřím.

Pak dopsala:

A není tohle nejlepší výchozí bod k tomu se poznat? Čistě jen na sub-domlinii?

Jo, je půlnoc a popravdě, kolik jsi toho vypila?

Přiznávám, že tu mám víno, ale jsem úplně při smyslech. Snad bobužel... Celý život můžeme strávit s lidmi, které sotva známe. Nebo můžeme potkat cizího člověka a doopravdy ho poznat.

Sakra, to je tak hluboké, že by to vytvořilo ozvěnu. Skoro jí to napsal.

Co to je? To není z tvé hlavy.

To je z Bažináče :-)

Jsem ženatý, docela šťastně. Mám dvě děti...

Kdy jste naposledy ženu plácl, aspoň přes zadek? Hezky z gusta? Nebo jí řekl, ať drží, dokud jste se neudělal? Nechtěla bych s vámi chodit, ani s vámi žít a už vůbec vás odvést od rodiny. Líbilo by se mi, kdyby jste byl můj Pán, rozkazoval mi, ponižoval a trestal mně, když budu zlobit.

„Kurvadrát,“ vyhekl Pavel tiše přesně do chvílky ticha mezi dvěma skladbami Španělů. Pohlédl znovu na lahev, po posledním loku ji už nechal odvíčkovanou, ale pak se opět sehnul k zásuvkám a zašátral po cigaretách. Položil je vedle sebe na stůl a rychle zabušil do klávesnice.

Ty to vážně myslíš vážně. Bez urážky, je ti sotva dvacet... Taky mi tolik kdysi bylo. Budeš se chtít pochlubit, vytáhnout před kamarádkama a provalíš to. Víš, jaký by z toho byl průser? Odsákal bych to mnohem víc než ty.

Až pak mu došlo, že právě couvnul, naznačil jí, že by se to opravdu mohlo stát. Že by mohl na její hru přistoupit. Ale bylo už pozdě.

:-)

Ty vole, ona na to pošle smajlíka! skoro vykřikl nahlas a přihnul si. Rum mu vtrhl do hrdla trochu zbrkle, nakrátko se zdálo, že se tam vzpřičil. Hrdlo se mu stáhlo, cítil, že se chystá rozkašlat. Prudce polkl, dvakrát se zhluboka nadechl a vydechl. Pomohlo to.

Mrkající tečky v obdélníku na monitoru signalizovaly zrod další zprávy.

24. Píšu, že bych chtěla být poslušná a byla bych poslušná. I když občas asi trochu vzpurná. Ale nic, s čím byste si neporadil :-)

Do prdele! DO PRDELE!

Dej mi deset minut, na chvíli si odskočím, ok?

Budu čekat jako věrná fena, Pane.

„Neprovokuj,“ prudce natukal, odeslal a odpojil se. Pak s krabičkou cigaret a zapalovačem vyšel z pracovny. V ložnici už byla tma. Jen nakoukl dovnitř. V útržcích světla, pronikajících dovnitř oknem, spatřil úhledně srovnaný komínek sešitů na nočním stolku a obrysy Silvina nehybného těla v posteli. Ležela na boku tváří k němu. Tiše oddechovala. Peřinou byla přikrytá jen do pasu. Župánek si sundala a přehodila přes židli u toaletního zrcadla. Měla na sobě jen prostou košilku s tenkými ramínky. Trochu se jí shrnula na stranu, pravé ňadro vyčuhovalo. Jak rád by ho teď zmáčkl. Vzpomněl si, že má ráno domácí úkol. Dá si na něm záležet, aby dostal za jedna.

Zase za sebou zavřel, prošel obývánkem a vstoupil na balkon. Opřel se o venkovní parapet okna, sáhl za sebe, posunul popelník, aby ho měl v dosahu, a zapálil si. Zhluboka nasál kouř do plic, chvíli ho tam podržel a pak, jako rozrušený drak, vydechl nosními dírkami.

„Ty vole, co se to děje?“ skryl hlavu do dlaně. Druhou rukou nervózně oklepával cigaretu o hranu popelníku. To jsem se tak ožral? Svět se zbláznil? Co mi to dělá? Nedokázal popřít, že ho to vzrušilo. Zjistil, že nemá ponožky, do chodidel se mu okamžitě zakousl noční chlad. Ale dobře, třeba ho to trochu probere a vystřízliví.

Silvie působila odevzdaně a neuvěřitelně klidně. Neviděl ji nikdy rozhněnou nebo přímo našťvanou. V jakékoliv situaci zachovávala svou typickou poklidnost. Nehádali se, problémy řešili. Pro tohle všechno ji miloval, líbila se mu, vzrušovala ho. Ale někdy na něj byla až moc jemná. Protiklad jeho rázného a odhodlaného povahy. Jednou jí při milování v zápalu vášně zkroutil ruce. Nic neřekla, ale vycítil, že tohle nebude správná cesta. Miloval ji, i proto by ji nikdy nedokázal uhodit nebo říct křivé slovo. Nijak to nikde nevyhledával, ale cítil,

jak to v něm postupem let roste a bobtná. Když už měl strach, že to vybuchne a on provede něco, čeho by třeba mohl litovat a ublížil by tím někomu, koho má rád, párkrát si zaplatil prostitutku. Naložil jí a hrál si s ní, co dovolila a vydržela, ale vědomí, že to dělá proto, že jí za to zaplatil, a ne proto, že to chce, potřebuje a dělá jí to dobře, mu to celé pokazilo. Věděl, že tudy cesta nevede. Už to bylo pár let. Teď se to snažil nějak vnitřně strávit. Tak nějak se smířil, že jeho fantazie asi zůstanou jen ve fázi představ a myšlenek, občas ventilovaných prostřednictvím tvorby. A teď tohle. V mysli se mu najednou vybavila část dopisu George Sand: *„Četla jsem někde, že k dokonalé lásce mají mít lidé podobné zásady a opačné záliby...“*

Sledoval nedopalek cigarety mezi prsty, žhavý bod v jinak temné noci. Jak by asi voněly chloupky, kdyby k nim cigaretu přiblížil? Jak by zněl zadrháváný dech těla, připravujícího se na žhavý dotek?

Je to všechno skutečnost? Ten okamžik? Letmý záblesk příležitosti, který se mihne kolem a už se nikdy nevrátí? Nebo si z něj jen dělá srandu? Opila se a baví se dopisováním si se známým spisovatelem? Opilá mu nepřišla, působila rozumně. Má ji odpálkovat, nebo pokračovat?

Pak se usmál a típl cigaretu. Ukáže jí a uvidí se. Buď, anebo.

Zavřel za sebou balkonové dveře a tiše a rychle proklouzl do pracovny.

Pořád byla on-line. Čekala, jak slíbila? Trochu jí to prodloužil. Ještě než jí napsal, něco si krátce vyřídil a znovu si přihnul. Zítra si bude muset koupit plnou. A naházet do sebe nějaké prášky, protože tohle si jeho hlava odnese. Přinejlepším jen hlava.

Ok. Takže abychom si to ujasnili. Chceš být má čubka?

Gif s rozesmátou Annou Kendrick zvedající palec ve výmluvném gestu.

Jop.

Podřízená čubka, co bude poslouchat a nechá si ubližovat?

Chci aby jste mi rozkazoval, ponižoval mě, cvičil mě a ubližoval mi. Ano. Chci pevnou ruku a poslouchat. Budu asi občas zlobit, v tom případě budu chtít potrestat.

Počkej, já ti dám. Tohle tě buď odradí, nebo... Sakra, kdo ví? Ale jestli ji to neodradí...

Dobře. Dominantně-submisivní vztah je založený hlavně na důvěře a oddanosti. Na tom se, doufám, shodneme. Hlavně tedy na důvěře, pokud si nebudeme věřit, nebude to fungovat. Takže jestli o to opravdu tak stojíš, jak píšeš, založíš si zvláštní e-mail, skrze který se mnou budeš komunikovat. Jen se mnou a jen přes něj. Na tenhle e-mail: nonamedesire@posli.to pošleš dvě své fotky. Na obou bude vidět tvůj obličej, aby bylo jasné, že jsi to ty. Ber to jako takovou pojistku, zkoušku a důkaz, že to myslíš vážně a budeš poslouchat. Jako projev důvěry a jako důkaz tvé oddanosti. Ok?

Na jedné fotce budeš močit. Půjde to krásně vidět, nic rozmazaného, žádné stíny, nic z dálky. Chci vidět, jak ti moč proudí z rozkroku. Na druhé fotce budeš mít roztažené nohy, chci vidět tvou vaginu a v análu budeš mít něco zastrčené. Je mi jedno co, to nechám na tobě.

Pokud se to provalí, dokáže to uhrát na získávání podnětů a detailů do nového románu?

K tomu všemu mi napíšeš a pošleš dopis. Bude o tobě, vyznáš se v něm ze svých tužeb a přání, co tě vzrušuje, co si přeješ, jak chceš ponižovat, trápit a trestat, jak moc by ses mi podřídila. Ale pozor! Dopis bude o tobě, bude ale napsaný ve třetí osobě. Budeš psát jako ONA, co by chtěla ona. A budeš se tam nazývat výhradně a jen kurvou. Jasně?

Chvíli váhal prstem nad enterem, ale pak to odklikl. Nečekal reakci hned, chvíli trvá, než člověk přečte tolik textu, ale než se ukázalo, že Popka odepisuje, ta chvíle mu přišla nekonečná. Stihl si během ní loknout třikrát. Už viděl, že lahev dneska dopije. A to ho ráno čeká domácí úkol... „Au,“ povzdechl si.

Ano. Pane. Děkuji.

Tak, oddechl si. Uvidíme, jak a zda vůbec zareaguje na smeč. Tohle nedopadne dobře, znělo mu hlavou.

Ber to jako projev důvěry, ale i, přiznávám, částečně jako jakousi garanci, zkoušku, pojistku. Kdybys náhodou... já nevím, zradila mou důvěru, budu mít něco na obranu. Více tedy po splnění úkolu. Budu končit. Čau. Nezapomeň tuble konverzaci vymazat.

Hezkou noc. Vymažu. Budu poslušná, Pane.

Ááááá, zavyl v duchu a zaklapl notebook. Pohlédl na lahev. Jemně s ní zatřepal. Dopil ji.

Ráno jej čeká domácí úkol. Rád by ho však splnil už teď.

Měl totiž erekci.

Dám ti dobrotu

Erika Tranová si zapřela nákupní košík o převislé břicho, aby jí nikam neodjel, a zahleděla se do regálu s čokoládami. Kdyby měla říct, kterou má nejraději, asi by se dlouho rozmýšlela. Neměla ráda vysokoprocentní, byla prostě na sladké. Ale jinak, mléčná, bílá, nugátová, s oříšky, s náplní, brala by jakoukoliv. Zvedla ruku a vsunula ji do regálu. Pak se ale zarazila a stáhla ji zpátky. Podívala se do košíku. Zrevidovala jeho obsah. Nešlo jí o finanční částku, o tu fakt ne. Vyložene sladkého ale v něm ještě nebylo nic. Tak ruku zase natáhla a přejela prsty po obalech vyskládané nabídky. Tam a pomalu zpátky, až se zastavila na bublinkové čokoládě. Jo, tuhle měla nejradši. Nešlo ani tak o typ čokolády, jako spíše o její formu, provedení. Kombinace bílé a mléčné čokolády, netradiční tvar. A ty bublinky uvnitř, úplně se rozplývaly na jazyku. Už se chystala jednu z nich přesunout do košíku, když ji zarazil hlas.

„Jako vážně? Ses zbláznila?“

Neotočila se za ním. Znala ho, poslouchala ho posledních třináct let, od svých osmnácti, každý den. Samotná jeho barva se jí líbila, pořád. S tónem a obsahem už to nebylo tak horké. Hlas patřil Štefanovi, jejímu manželovi. Nevrátila ji, ale ani nedokončila pohyb. Zastavila čokoládu na půl cesty mezi regálem a jejich košíkem.

„Podívej se, jak vypadáš.“ Jeho ruka ji z boku uchopila za špek, zmáčkla ho a zatřásla s ním. „Tohle bys fakt neměla.“

„Mohl bys trochu tišeji?“ požádala ho. Její hlas byl směsicí odhodlání a pokoření. „Takhle mezi lidma by sis to mohl odpustit.“

„A proč? Jako myslíš, že nevidí, jak vypadáš? Když se ještě oblíkáš takhle?“ Ne že by si svou váhu nepřipouštěla, ale nemínila se kvůli tomu omezovat v módě a pohodlnosti. Běžně nosila minisukně i uplejší trika s velkými výstřihy. Obzvláště ty k ní přitahovaly pohledy. Štefan pustil špek, přesunul dlaň na její břicho opřené

o madlo košíku a zatřásl s ním. Tak silně, až se jí rozechvěla ňadra a košík od ní poodjel. „Určitě by mi všichni dali za pravdu. Oni by chápali, že tohle bys jíst neměla, když tobě to nedochází.“

„Dobře,“ odhodila sladkost zpátky.

Nikdy nebyla stíhlá, ale zatímco ona během manželství očividně přibrala, Štefan vypadal pořád stejně. Hubený, vytáhlý, s vyboulenými lokty a koleny, ostře řezanou tváří sbíhající se do hrbolaté brady. Zimní a stále ještě jarně teplé oblečení mu hodně přidávalo. Ale když nahodil vytahaná trika a bermudy... Schoval by se za špejli. Mohl do sebe naházet cokoli a v jakémkoliv množství, s jeho tělem to ani nehnulo. Záviděla mu jeho spalování. Dlouhé vlasy v ohonu, zastřižená bradka a pronikavě modré oči. Ležérní styl oblékání předměstského rockerského metalisty. Zalíbil se jí skoro na první pohled. Líbil se jí pořád. Snad to bylo jejich vzájemným kontrastem, snad byl předobrazem jejího typu. Nevěděla a vlastně o tom ani nepřemýšlela. Před ním moc vztahů neměla, většinou šli kluci jen po jejích vlnách, které jí začaly pučet jako první ve třídě. Něco vážnějšího zažila jen jednou, ale konec přišel hned po prvním sexu. Nebylo to nic, o čem by komu chtěla vyprávět, a on to asi cítil o něco hůř. Ještě ten večer jí zavolal, ať se nezlobí, ale... Pak dlouho nic a až Štefan. Byl... zbrklý, ale vrátil se.

Její manžel se sehnul ke košíku a roztrhl pytlík. „Vem si jabko!“

„Až venku,“ sklonila hlavu. Doufala, že se na ně nikdo nedívá. Ale nevěřila tomu, v obchodě bylo lidí až moc. Navíc stáli jen kousek od pokladny. Štefanova upřímnost jí svého času imponovala, jenže postupem času se proměnila v necitelnost. Jestli jen ve vztahu k ní, nebo to byl obecný jev a byl občas takhle neurvalý i k ostatním, netušila. Ke svým kamarádům asi ne, i když uměl být pěkný provokatér. „Ty teď dojdeš pro nový pytlík,“ pokývala hlavou ke košíku.

„Fakt pro dobrotu na žebrotu,“ zaskuhral Štefan, ale otočil se. „Jo, jo, každý dobrý skutek musí být po zásluze potrestán,“ pronesl mizející za regálem s instantními polévkami.

Cestou domů si Štefan přehodil tašku do levé ruky a pravou jí objal. Procházeli kolem vysoké cihlové zdi, na níž jarní deště již několik dnů smývaly obrovský černý nápis LÍBAL BYCH BRADU TOBĚ A ERYKAH BADU. Erice byl nápis sympatický. Štefan se k ní sehnul a políbil ji na tvář. Poplácal ji po pozadí, přejel přes pas a podebral pravé ňadro. Zachvěla se, odstrčila ho loktem. S úsměškem na rtech na ni mrkl a přidal do kroku. Nechal ji za sebou. Jen

odevzdaně zavrtěla hlavou a naposledy pohlédla na nasprejovaný nápis.

Doma Štefan vybaloval nákup, Erika se rozhodla převléknout postele. Rychle skočila do domácího – volného trika a minisukně. Byla jí úzká, ale ne nepříjemně. Na doma v pohodě. Bytem se nesla hlasitá rocková hudba.

Stála čelem k posteli, snažila se vyrovnat peřinu v čistém povlaku, když do ní zezadu něco vrazilo. Vyhekla, leknutím i tlakem se převážila, peřina se jí vysmekla z ruky a ona padla obličejem přímo do ní. Vůbec ho neslyšela přijít. Než se stačila vzpamatovat, manžellovy ruce jí vyhrnuly sukni a draly se jí do rozkroku.

„Seš blbej?“

„Mlč a nehýbej se.“ Zatlačil na ni, kdyby se pokusila vstát. Rychle jí stáhl kalhotky z nohou. Slyšela, jak si plive do dlaně.

„Musí ta hudba tak rvát?“ okřikla ho vztekle.

„Teď jo, sousedi nemusí slyšet všechno.“

Vetřel jí sliny do rozkroku a nalehl na ni. Koleno jí roztáhl nohy. Rukama se pokoušel odtáhnout jí půlky od sebe. Mačkal je v prstech. Vnikl do ní. Prudce a bez upozornění. Zaúpěla.

„No, no, no...“ utěšil ji. Přesunul ruce na boky, pevně v nich sevřel oba tukové záhyby jejího trupu a začal s nimi trást. „Podívej se,“ vyrazel ze sebe v rytmu přírazů. „A ty bys do sebe chtěla cpát čokošku. Měla bys mít trochu soudnosti.“ Tvrdě do ní zajel až po kořen penisu, zároveň jí bolestivě zakroutil špeky.

„Au,“ vyhekla.

„Jestli chceš něco dobrého, stačí říct, dám ti toho dost.“ Přirážení zrychlilo. Drtil jí boky. „Jen ještě vydrž a hned to půjde ven.“

Měla pocit, že se do ní chce nacpat celý. Najednou ji pravou rukou pustil, ale jen proto, aby jí plácl přes zadek. Mlasklo to a štíplo.

„Sakra, nedělej to,“ snažila se k němu otočit hlavu. Přírazy ji však neustále tlačily do zmuchlané peřiny vonící po aviváži. „Víš, že to nemám ráda, úchyle.“

Štefan ji však plácl ještě jednou. Prakticky do stejného místa. Jako by jí tam vrazil svazek jehel. „Vždyť ji máš jak výkladní skříň, s obrovským nápisem: Plácní mě. Nemel a užívej si to.“ S těmito slovy chytl Eriku za vlasy a vtlačil jí obličej do peřiny.

Začala skučet, ale projevy nevole se ztrácely v peřině, hlasité hudbě a Štefanově zvyšujícím se hekání. Vždycky Ericě připomínalo vyplašené podsvínče. Hlavu jí tlačil do peřin, nehty levé ruky

dráсал kůži na boku. Šukal ji tvrdě a nemilosrdně. Dokud se neudělal. Vytáhl ho z ní. Otřel se o ni a svalil se na postel.

„Ach, kurva... To byla šichta,“ vyhekl. „Úplně se mi zatmělo před očima.“

Erika instinktivně sevřela nohy k sobě, aby udržela uvnitř co nejvíce semene a nemusela postel převlékat znovu. Natočila se a co nejrychleji se pokoušela z bezvládného manžela stáhnout tílko. „No tak, aspoň natáhni ty ruce, ať se neroztrhne.“

„Toho naděláš.“

„Kdybys nebyl takové hovado... Mohl jsi, než jsem začala převlékat. Ty to za mě znovu nepřevlečeš.“

„Trocha kapek...“

„Trocha? Kdo tady sliboval dostatek dobroty?“ Skoro se usmála, ale přišlo jí to nevhodné. Hlavně vůči sobě samotné.

Jakmile ho z něj svlékla, vrazila si ho mezi nohy a pořádně se vytřela.

„Hele,“ pohlédla na manžela. Ležel natažený jako kočka. Ruce za hlavou, krtašy i s trenkami stažené ke kolenům, teď již zase zvadlý penis odpočívající na levém stehně. „Řekl ti někdo, když jsi byl mladej, že sex by si měli užít oba dva?“

Štefan jen znuděně zvedl hlavu. Úkosem na ni pohlédl a bohorovně odsekl: „Já za to ale nemůžu, že ti trvá tak dlouho, než se nastartuješ. Co si jako myslíš, že jsem, nějaký neúnavný stroj? Který může pořád a vydrží donekonečna? Jsem jen chlap, nic víc. Tohle je tvůj problém, ne můj.“

„Hovado!“ mrskla po něm vlhké tílko. Pokusil se uhnout, ale potřísněná látka mu sjela po boku. Erika se našťavaně otočila a vyrazila do koupelny.

„Asi apríl, ne? Vole... Ani srandě nerozumíš,“ zaslechla za sebou. „Dones mi pivo!“

Zastavila se v předsíni a vrátila se do dveří. „Jsem snad nějaký tvůj osobní pingl?“

Zakřenil se. „No,“ uchechtnutí. „Se tím živiš, ne?“

„To je pravda,“ odpověděla Erika po chvilce zamyšlení. „Zaplatíš mi?“

„Jsem se snad teď snažil, ne?“ vykulil na ni oči. „To si tam raději dojdu sám.“

„To jsem si myslela. A ztlum tu hroznou muziku.“

„Ty vole,“ vyskočil z postele, přesně jak očekávala. „Kabáti a hrozná muzika?“

„Jo,“ pronesla odhodlaně, než za sebou v koupelně zavřela. „Po Ultrametalu stojí za hovno.“

* * *

Druhý den ráno šla Erika vynést smetí. Nutnou domácí povinnost si postupem času změnila v rituál. Šla hned, jak se probudila. Pokud neměla po šichtě, stíhala ještě východ slunce, nasávala do mohutné hrudi čerstvý ranní vzduch. Vysypala koš, prázdný ho postavila vedle schůdků ke vchodu do domu, zapálila si cigaretu a kousek poodešla po chodníku. Zastavovala se napůl cesty mezi jejich a sousedním domem, kouřila a hleděla ke vzdáleným zalesněným vrcholům, zpoza nichž vylézalo slunce a v příjemně barevných odstínech rozsypávalo paprsky do širokého okolí. Obzvláště teď, na začátku jara, si to užívala. Cítila přímo hmatatelné teplo, jak se opírá do odhalených částí jejího těla a prohřívá ho. Navzdory své postavě byla zimomřivá.

Nejinak tomu mělo být i dnes. A až k vysypání koše to tak vypadalo. Jenže když ho vyklápěla, zrakem zabloudila k boční zídce lemuující kontejnery. Byla vyskládána z bílých cihel. Proto ten nápis zpočátku vypadal jen jako barevná šmouha. Ale bližší pohled a hlavně jeho doplněk mu dodával na významu. Eriku zarazilo, jak moc velký smysl jí to dává. Až nepříjemně niterný.

Pět rádků textu nastříkaných podle všeho oranžovým sprejem. Nápis měl tolik slov a písmen, že jí přišlo až neuvěřitelné, že se někomu chtělo tu šablonu dělat. Že mu za to stála. Ale kdesi v podvědomí tušila, že stála. Šlo totiž jen o další díl skládačky.

Na zídce nad nápisem ležela bílomléčná bublinková čokoláda. K ní bylo tenkou průhlednou páskou připevněno zavřené poupě tulipánu zvláštní barvy. Nebylo ani červené, ani žluté. Okvětní lístky v brzkém ranním světle nabíraly podivný naoranžovělý odstín. Skoro jako...

Eričina ruka podvědomě vystřelila k vlasům. Jejich odstín měl být původně jiný, ale barva nějak nesedla a jak se vymývala, zrezla. Vypadala jako liška. Nikdo by jí neuvěřil, že je přírodní rzka, s tímhle na hlavě fakt ne. Ale docela se jí to líbilo, takovou barvu ještě neměla. Štefan se jí smál, že by si konečky vlasů svého přehození měla odbarvit na platinový blond a měla by to jako liščí ocas. Vrátila se pohledem k nápisu.

JÁ BYCH SE
K TOBĚ TAKTO
NIKDY NECHOVAL

NA RUKOU BYCH
TĚ NOSIL

„No, mě určitě,“ pronesla kysele. Natáhla se pro čokoládu s pou-
pětem, a než obojí hodila do kontejneru za jejich domácím odpa-
dem, k tulipánu přivoněla. Voněl čerstvostí, vlhkostí a odhodláním.

Nákup

Marek Flouch otevřel oči, dvakrát prudce zamrkal víčky, zvedl ruce nad hlavu a co nejvíce se protáhl. Cítil a slyšel, jak se mu tělo natahuje a tu a tam v něm tiše praskne. Měl na sobě jen trenýrky a včerejší triko. Okny dovnitř pronikaly ostré paprsky, jako by si slunce chtělo pořádně prohlédnout nejen jeho skromný mládenecký příbytek, ale i jeho samotného. Uvidíš leda prd, pomyslel si, převálil se na bok a nastavil slunci pozadí. Natáhl ruku k hodinkám na stolku. Za dvanáct minut poledne.

„No, tak teda dobré ráno...“ vydechl.

Tvůj smysl pro humor je tak suchý, že by se jím daly sádrovat hmoždinky.

Věděl, že spousta lidí považuje naslouchání vnitřnímu hlasu, rozmlouvání s vlastním já, v podstatě jeho respektování a přijímání, za jeden z prvních projevů psychického vyšínutí. On ale tenhle hlas slyšel již od dětství, šíl se s ním a nevalil mu, pokud s ním neprobíral jemu nepříjemné věci. Jenže to se poslední dobou stávalo čím dál častěji. Jako by on sám přestal svému vnitřnímu hlasu stačit, znudil se mu a ten někdo uvnitř něj se ho snažil přimět přivést někoho jiného, dalšího. Tohle všechno byl ale jen jakýsi vnitřní konflikt, Marek to nepovažoval za nic špatného ani divného. Už několikrát takhle došel k zajímavým nápadům, dokázal vnitřními rozhovory vyřešit spoustu problémů. On sám za znak psychického vyšínutí považoval, až když o sobě někdo mluvil ve třetí osobě. Neměl to rád a lidi, kteří to dělali, ho děsili. Měl z nich strach.

Drž hubu.

V kolik šel vůbec spát? Určitě dlouho po půlnoci. Z tahu po barech se vrátil relativně brzy, naneštěstí pro něj v tak povznesené a veselé náladě, že měl chuť ještě trochu pracovat, ale ne na suchu. Pozvedl hlavu a pohlédl k pracovnímu stolu. Vedle myši stála lahev vodky. Prakticky prázdná, zbývalo jen sotva dva centimetry na dně.

Byla plná, když ji otvíral? To asi ne, nenačínal by k práci novou lahev. V hlavě mu hučelo a v ústech měl nepříjemnou pachut', ale zdálo se, že je tak vyřízený, že i opice od něj prchá pryč. To ta léta tréninku, konstatoval v duchu. Sakra, práce... Nepamatoval se, na čem dělal. Teď se bál to zjistit. To bude vypadat. Sice měl chuť do práce, ale počítal, že to bude muset celé předělat, ne-li začít úplně odznova.

Zvenčí se ozval protivný zvuk sekačky.

„Kurva,“ zaklel, „jaro sotva začalo, proč tu trávu nenechají trochu vyrůst...“ Podrbl se v rozkroku. Stál mu, ale ne vzrušením. „Tak jo,“ poplácal ho ze strany. „Když jinak nedáš.“ Švihl nohama a posadil se na posteli. Trenýrky trčely v šikmém jehlanu. Hlava se mu zatočila jen lehce. Trénink zřejmě přinášel ovoce. Postavil se a vykročil k toaletě.

Každé ráno přemýšlel, proč ho napadlo dát si na záchod zrcadlo, ale nakonec došel k závěru, že na něm tráví mnohem více času než v koupelně a tak má čas se prohlédnout. Za ohlušujícího zvuku močení si projel několikadenní strniště. Má vůbec důvod se oholit? Na svých třiatřicet vypadal poněkud sešle. Vousy hrály hned několika odstíny, hnědé vlasy si nejrychlejším a nejjednodušším způsobem sčesával dlaní dozadu. Zkontroloval výbrus nad ušima a na zátylku. Projel ho dlaní, praskalo to jako při statické elektřině. Asi přišel čas navštívit Janu, kadeřnici v přízemí. Ale to se bude muset oholit. Nebo že by to nechal na ní? To ne, ještě mu nezaplatili fakturu za poslední práci. Pomalu natočil hlavu na jednu a pak na druhou stranu. Opravdu mu už vylézají vrásky? A oči jako by ztrácely barvu. Mladická zelenomodrá, do níž tak rády koukaly dívky a slečny, se rozplizla do neurčitého odstínu. Pohlédl dolů. Ještě si ho vidí, sice si pomáhá rukou, kterou míří, ale dobrý. Ale asi by měl s bobtnajícím břichem něco dělat. V mládí hodně sportoval, volejbal (pravda, kvůli holkám, vždycky se hrozně rád díval na dívčí zápasy, všechno to natrásání, výskoky při blocích, smečování a ty dopady), fotbal, florbal. Sedavá práce, špatná životospráva a samota jeho hubenou postavu věkem viditelně přifoukly. Je sice fajn být sám, svoboda je neocenitelná, ale když úplně kašle na to, jak vypadá, jde to vidět.

Ale z tebe je, kurva, filosof, takhle po ránu. Z tebe ještě něco bude.

Kušuj a raději pohni, ať tu neprochčijeme půlku dne.

Při sexu se prý spálí hodně kalorií.

Platí to i o masturbaci?

„A dost,“ zahučel na své myšlenky. Nesnášel je. Vždycky když se objevily, dokázaly mu zkazit ráno. Rázně se oklepal a přešel do koupelny.

Osvěžen sprchou a ústní hygienou jen v čistých trenýrkách usedl k počítači. Do úst si postupně soukal měsíčky pomeranče. Byl odporně kyselý, ale alespoň přebíjel nepříjemnou pachut' po probuzení. Pomáhaly i myšlenky na zdravé stravování. Už už se chystal otevřít noční práci, ale včas se zarazil. Nač si hned kazit náladu, co si ji naopak trochu zlepšit? Rozproudil krev v žilách, nasadit do hlavy pozitivní myšlenky, pohodu? Přejel kurzorem do protilehlého rohu monitoru a proklikal se složkami až po tu nazvanou jednoduše *e*. Po rozkliknutí odhalila čtyři složky, každou pojmenovanou ženským jménem. Chvilí na ně hleděl, tři z nich rovnou vymazal a otevřel poslední zbývající, nazvanou Bree. Obsahovala šest řádků videosouborů po čtyřech. Sedmý řádek měl jen dvě položky. Soubory byly jen očíslované. Spustil ten označený jedničkou.

Na monitoru se objevila vysoká zrzka, hubená, ale s plnými, oblémi tvary, v bílých šatech, s kabelkou a zápisníkem, vyprávějící o tom, jak si coby vysokoškolačka začala přivydělávat jako společnice. Markova tvář se rozzářila. Vzpomněl si, jak mu trvalo, než tohle video našel. Herečka na něm totiž ještě neměla ani jedno tetování. Když na ni narazil, byla už tetovaná na levém rameni, levé lopatce a nad levou klíční kostí. Zaujala ho nádhernou sošnou postavou, plnými nadry, k plácnutí vyzývajícím zadečkem, nenasytým análem, ale hlavně očima. Marně se snažil vybavit, kdy ho některá pornoherečka zaujala očima. Jí se do nich dokázal dívat třeba i půlku filmu. Byly hluboké, pronikavé a neskutečně hravé. Miloval, když je v extázi protáčela. Jestli to tak dělá i ve skutečnosti, nebo to jen hraje před kamerou, mu bylo vždycky jedno. Fungovalo to tak jako tak. A když roztáhla nohy, odhalila místo, kde opravdu toužil být, napohled krásné, jemné a hebké, vyzývající k doteku. U dalších videí, která s ní dohledal, zjistil, že se na nich mění nejen stříh vlasů – od krátkého rozcuchaného hnízda až po delší rovné vlasy v ohonu, se dvěma prameny visícími podél spánků, ve valné většině však nazrzle hnědého nebo ostře zrzavého odstínu – ale i počet tetování. Rozhodl se zjistit, jestli začala točit ještě netetovaná. A pak, ke své radosti, narazil na tohle. Vlasy na něm měla kratší, sčesané na stranu, tvář ostře řezanou. Označil ho číslem 1 a další pak odhaloval chronologicky podle počtu tetování a délky účesu.

Video se posunulo. Teď Bree seděla v jednoduchých růžových šatech na gauči se zákazníkem. Marek se rychle rozhlédl kolem. Kousek od sebe, za rohem stolu, objevil klubíčko ponožek. Natáhl se pro něj a opatrně k němu přičichl. Látkový míček voněl čistotou a aviváží. Asi mu musely vypadnout z tašky a zakutálet se sem, když přinesl vyprané prádlo. Chvilí na klubko hleděl, pak jen pokrčil rameny a rozbalil ho. Obě ponožky si podélně přeložil přes pravé stehno a vrátil se k videu. Bree v černém spodním prádle a podvazcích ležela muži přes klín a on ji plácal přes zadeček. Nádherně to znělo, ještě nádherněji se vlnělo. Marek si sáhl do rozkroku a vytáhl ho ven. Už ho měl zase tvrdého, jako když se probudil. Tentokrát to však bylo příjemné. Několikrát mu pomohl rukou a posunul video. Bree teď zůstaly už jen podvazky a punčochy. Její plná ňadra byla volná a poskakovala při každém pohybu. Marek si olízl horní ret, nahmátl jednu z ponožek a navlékl si ji na penis. Co nejvíce ji kolem utáhl a natáhl přes ni i tu druhou. Co s jednou čistou ponožkou? Pak zabalený penis sevřel v dlani a začal masturbovat.

Marek při sebeukájení nikdy nepoužíval papírové kapesníčky ani lubrikant. Nechápal všechny ty scény z filmů. Smál se jim. Vždyť je z toho jen bordel. On potřeboval suchou ruku, tvrdou, pevně tisknoucí úd od kořene až ke špičce. Jednou za čas si vypomohl jako dneska, hlavně kvůli čistotě. Nechtěl semeno házet jen tak na koberec, anebo v nejlepší chvílce přebíhat na záchod. Kolikrát to celý okamžik jen pokazilo, snížilo jeho účinky a následky. Jako mladý, když začínal, si ho v posteli před spaním balil do látkového kapesníku, jehož přečnávající okraj poté přehnul a honil do něj jako do látkové vaginy, aby nikde nenasvinil. Kapesník pak schovával pod polštář. Jaké bylo jednoho večera jeho překvapení, když pod polštář zajel rukou a místo ztvrdlé látky vytáhl čistý, voňavý, vyžehlený a úhledně poskládaný kapesník. Byl z toho tak v šoku, že ten večer, ani několik dalších následujících, vůbec nemasturboval. Bránila mu v tom neustále se vracející představa, že jeho matka o jeho tajemství ví. Nikdy však o tom mezi nimi nepadlo ani slovo. Ale to bylo v mládí, dnes už je dospělý... a sám. Nemá se proč a před kým skrývat. A tak si to náležitě užíval. Někdy ho svíral celou dlaní, jindy si jen kroužkem z palce a ukazováčku pomalu přetahoval předkožku přes žalud, jemně, jen kousek dopředu a zase zpátky, odhalit a zakrýt. Pouštěl to do čehokoliv, záchodu, vany, umyvadla, včerejšího trika povalujícího se stejně jako dnešní ponožky někde u stolu. Pak se do něj utřel a hodil ho do prádla.

Ráno mu to nikdy moc nešlo. Jako by tělo potřebovalo delší dobu, než se nastartuje. Jeho poslední ex mu vyčetla, že je ráno chladný a na její snahy po probuzení nijak nereaguje. Ano, nereagoval, ne proto, že by mu ranní sex vadil, jemu ne, jeho tělu zřejmě ano, protože ho nebylo schopno. Snad i proto vydržel celý film až do jeho oblíbených záběrů, kdy si Bree dávala na závěr se zákazníkem rychlovku ve sprše. Celá scéna měla sotva minutu, ale Marka vždy neuvěřitelně vzrušila. Nálézal v ní cosi spontánního, živočišného a ano, navzdory pornofilmu, romantického. A tak své ukojení během sledování Breeiných rozhoupaných prsou, tlačících se na skleněnou přepážku sprchového koutu, nechal vsáknout do látky obou ponožek.

„Sakra, Bree...“ slastně vydechl, „takhle mě odrovnat hned po ránu. Abych šel znovu do sprchy.“

Je po poledni, kámo, to spousta normálních lidí už normálně šuká. To jen ty tady mrdáš ponožky.

Poslal několika nehybným Breeiným tvářím vzdušnou pusu. Jedním tahem ze sebe stáhl obě ponožky, opatrně je zmuchlal, ještě opatrněji otřel zbytky z měknoucího údu a lenivým padáčkem je hodil ke dveřím koupelny.

Hlasitě mlaskl a pohlédl na lahev vodky. Už se k ní natáhl, ale pohyb nedokončil, ruka klesla na stůl. Pak se k ní s prsty pohybujícími se jako albínská tarantule připlížila po desce stolu a sevřela ji. Sklo chladilo, hladina alkoholu zašplouchala. Hrdlo však neputovalo k vysušeným rtům. Druhá ruka společně s očima vyhledala víčko a nasadila ji jako čepici na hlavu dítěte netrpělivě přešlapujícího přede dveřmi se sánkami v rukou. Dva krouživé pohyby víčko zajistily a ruka, teď již zase zcela lidská, lahev schovala pod stůl. Chodidly ji zasunul co nejdále, aby do ní nekopal.

Zavřel složku *e* a pohledem hypnotizoval pracovní soubor. Ještě ne, zavrtěl hlavou. To bych tu flašku zase musel vytáhnout. Proč hned kazit rozptýlení? Co trochu virtuálního sociálního kontaktu?

Marek většinu svých známých a zákazníků až šokoval, že byt měl moderní mobilní telefon, používal jej takřka výhradně jen pro jeho původní účel. Na telefonování a esemeskování. Občas na fotografování anebo jako přenašeč pracovních dat a souborů. Messenger si v mobilu zapínal výjimečně, a to jen když ho potřeboval on. Na internet a sociální sítě skrze mobil prakticky nechodil. Bylo to součástí jeho životní filozofie. Jak tvrdil, odmítal být on-line otrokem svého mobilu, být neustále dostupný a „k zastižení“. Pokud mu

někdo něco chtěl, ať mu zavolá, přímý kontakt je vždycky produktivnější, psané slovo nejednou zmate a je pochopeno jinak a pak z toho vzniká spousta nedorozumění. Nebo ať mu pošlou esemesku, počkají, až bude mít čas si ji přečíst a odepsat. Nebo ať klidně použijí messenger, pošlou mu e-mail, ale on se na to koukne až doma, protože na internet chodí jen ze svého počítače. Neustálé vysvětlování jak a proč to tak má a že to nehodlá měnit, ho na jednu stranu pořád bavilo (ty výrazy lidí ho až škodolibě těšily), na druhou stranu ho to unavovalo. Mobil vnímal jako pomocníka, ne kouli na noze. Tečka.

Myšlenka na sociální kontakt mu v hlavě ještě nedorezonovala, prst již klikal na myš a otevíral okno prohlížeče. Dva další kliky a před Markem se rozevřela modročerně laděná paleta hezčí, dokonalejší a přijatelnější, ovšem ne zcela pravdivé verze okolního světa. Motivační citáty, fotky dětí, psů a jídel, roztomilá zvířecí videa, úsměvné print screeny grammar nazi, bezduchá přání ke kdečemu s *veselým dníkem* v čele – až se z toho zachvěl – politické dohady, odvážná provolání, plavky pohozené na stole...

Počkat! zavibrovalo v něm. Zachvění se rozplynulo do celého těla. Ruka na okamžik znehybněla, s ukazováčkem vytrčeným k monitoru, co nejdále od kolečka myši, aby obraz neodroloval ještě dál.

Vrať to!

Prst pomalu klesl a jako by něžně hladil čísi dlaň, pohyboval kolečkem v opačném směru. Shluky slov a barevných pixelů klesaly ke spodní hraně monitoru a s neslyšným výkřikem přepadávaly přes jeho okraj.

A tady byla. Rychle střelená fotografie bez promyšlenější aranže a nasvícení.

Stačil jeden pohled, aby bylo Markovi jasné, že to nebyl jen tvar bikin, nepřírozně rozprostřených na desce stolu, ale hlavně jejich barva. Jeho oblíbený odstín nebesky modré RAL 5015. Lehce vyboulené trojúhelníčky horního dílu připomínaly záběr skalních hřebenů na turistické fotografii, spodní díl pak zvlněnou řeku protékající pod jejich úbočími, se silně vykrojenými boky, v nichž se dravý proud odrážející nebeskou modř měnil v tenký pramínek obeplovávající vystupující hladké masivy potažené světlou kůží.

Plavky byly rozložené na desce stolu. Evidentně pracovního. Seshora do fotky zasahoval oblý tvar, patrně plechovka sloužící jako stojan na tužky a propisky, do pravého horního rohu se do záběru vkusovala mistička plná barevných kancelářských sponek. Spodní stranu fotky přímým řezem přetínala hrana stolu, v temnotě za ní

se skrýval světlý obrys papírové tašky. V ní byly plavky bezpochyby přineseny a z ní vyndány. Alespoň na okamžik. Protože, Marek zkontroloval čas na monitoru (12:41), všechno odkazovalo k tomu, že nákup proběhl během polední pauzy.

Fotografii doprovázel jednoduchý, leč všeříkající status nabitý radostí a dychtivostí: *Nové plavky. Já jsem na léto připravena*, doplněný oznámením „cítí se natěšeně“ a pohyblivým emotikonem postavý skákající do vody.

Přistihl se, že se při pohledu na fotografii usmívá. Koutky mu vyšplhaly až do půli tváří. Přesunul pohled ještě výše nad status. Hana Hloušková, identifikoval autorku fotografie modrý nápis vedle kruhu nejasné profilové fotky. Hana Hloušková... snažil se narazit na příslušnou položku své vnitřní kartotéky, Hana, ne Hanka ani Hanička či Háňa, ale Hana, Hloušková... *Je ve městě...* Stejně jako on. A zatímco v mysli přehazoval složky kartotéky, kurzor pomalu putoval k jejímu jménu a tiché kliknutí otevřelo ženin profil.

Stačil jeden pohled na teď již čitelnou profilovku a byl doma. Hana Hloušková, ta hubená zrzka, kterou před pár dny s sebou vzala na oslavu úspěchu Lukešovy Rákosky editorka Klára a oslovovala ji Hanče. Zprvu byla zamlklá a jen se kolem sebe rozhlížela, ale postupem večera a alkoholu se z ní vyklubala poměrně zábavná a usměvavá holčina. Marek si nevybavil, čím se živila, ale snad jako koníčka občas dělala fotomodelku (její profilovka by to potvrzovala). Hezky si tehdy pokecali, smála se jeho impertinentním vtipům, bylo to však jedinkrát, co se viděli. Takové to milé setkání dvou neznámých lidí, kteří se díky společným známým potkají, stráví v kolektivu zábavný a veselý večer a pak se zase rozejdou a třeba se už nikdy neuvidí.

I proto byl Marek překvapen, když ho hned druhý den po setkání v No Name Desire (všechny tím místem překvapil, vybavil si, jak se zpočátku cítili nesví) požádala o přátelství. Asi ale patří k těm, co si hned přidávají každého, s kým se někde setkají, nezávisle na tom, jak moc se znají. Možná je jedna z těch, kterým počet přátel poskytuje jakési vnitřní životní uspokojení, řekl si tehdy, pokrčil rameny a přátelství odklikl. Proč ne? Rád brouzдал po cizích profilech a utvářel si virtuální obraz té které osoby. Užíval si ono blíže nespecifikované a pokaždé jiné prolnutí reality a virtuality, či naopak jasně viditelné či marně zakrývané rozdíly mezi reálnou zkušeností a předkládanou podobou. A jak brzy poznal, virtuální

Hana se od té skutečné lehce lišila. Byla otevřenější, přístupnější, živější. Té skutečné to nějakou dobu trvalo a stejně se za tu chvíli, co společně sdíleli jeden čas a prostor, nedokázala otevřít natolik jako před klávesnicí. To nejotevřenější, k čemu se dostala, bylo, když se s Klárou odhodlaly vmísit se v klubů na parket a zatančit si. A pokud si vzpomínal, nemohla se s hudbou, jakou v klubu pouštěli, sladit. Asi byla zvyklá na jiné rytmy.

Marek nemohl upřít, že ho fotka zaujala. Nejen obsahem, barevným laděním a stříhem bikin, ale i (ne)skrývanou zapáleností, nedočkavostí a stupňující se radostí. A možná to povzbudilo Markovu vrozenou kousavost a přifouklo ego potouchlé rýpavosti.

Klikl na okomentovat a v rychlé kadenci příjemného klapání kláves napsal:

Tady někdo místo oběda utrácel. Ale jako... koupit si bikiny a pohodit je jen tak na stůl? S bikinama se snad člověk chválí na sobě, ne? Ted víme, že stolu ty plavky sluší, ale kdo ví, jestli tobě.

Chvíli zvažoval, zda slova doplnit smajlíkem, ale ten by to všechno pokazil. Stejně jako minimálně půlku případů, kdy byl použit. V Markově vnímání emotikony kazily komunikaci, měnily její smysl, řád a povahu. Lidi se odnaučili vycítit z psané formy intenzitu a atmosféru sdělení, pokud nebyla doprovozená jednoduchou, na druhou signální soustavu útočící grafikou.

Vnitřně uspokojen naznal, že je připraven a odhodlán nahlédnout do výsledků své noční práce. Shodil okno prohlížeče na lištu a otevřel pracovní soubor. Úpěl jen chvíli, překvapil sám sebe. Jeho noční snažení kupodivu potřebovalo jen pár korekcí. Čekal nejhorší, ale to, co viděl, v něm vybudilo další tvůrčí erupci. Úplně zapomněl, že ještě nejedl, a ponořil se do práce.

Z pracovního zápalu ho po hodině vyrušilo až tiché pinknutí příchozí zprávy messengeru.

Marek pozvedl obočí, ale pak si vzpomněl, že sociální síť nezavíral, jen si ji odstranil z dohledu. Narovnal se v křesle, propletl prsty a propnul je, až v nich několikrát zapraskalo. Poté stále spojené paže zvedl vzhůru, dokud si bicepsy nezakryl uši. V tichém šumění, připomínajícím hlubiny mořských mušlí, zjistil, že se do práce tak zabral, že si k ní ani nepustil hudbu. To se prakticky nestávalo. Má snad začít u práce chlastat a dělat ji v pozdních nočních hodinách? Je to pro její kvality ta nejpříznivější kombinace? Jak se protahoval,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Bezejmenná touha***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.